

LA MÀGIA de les PARAULES

Recopilació de relats
del concurs de contes
de la FAMPa Castelló Penyagolosa 2023

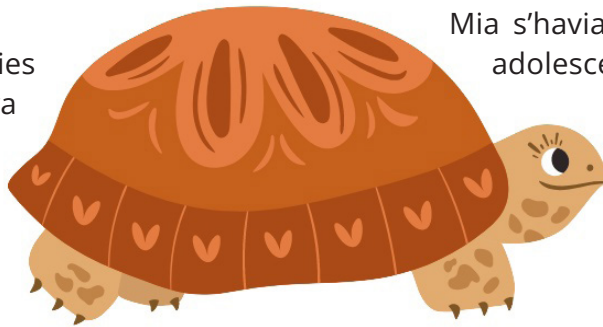

LA TRAVESSIA DE MIA

Mia era una xiqueta quasi adolescent. I també era una somiadora, quasi des de sempre. Així doncs, somiava molt i entre tots els somnis, tenia un molt recurrent: volia navegar tots els mars amb el seu vaixell.

Un bon dia eixe somni es va fer realitat. Amb el permís dels pares, clar. I va preparar el seu veler amb tot el que necessitava per a emprendre el seu gran viatge per tots els racons de l'hemisferi blau. No tenia por, li guanyaven les ganes de viure una increïble aventura.

Després de molts dies tranquils en alta mar, va parar en una illa. Així va veure una tortuga preciosa. Sense pensar-ho la va agafar. Però no sabia molt de tortugues i aquesta era especial. Era una tortuga de foc, amb una petxina més bonica que el mateix capvespre.

Van conèixer a moltes persones que parlaven altres idiomes i tenien altres costums.

El temps va passar molt de pressa i una nit Mia va somiar amb una nimfa que li deia que ja era hora de tornar a casa. I així ho va fer.

Els pares es van posar molt contents. La tortuga es va quedar amb Mia. Era una gran mascota! I el naufrag es va posar a viure molt a prop d'elles.

Mia s'havia fet gran de cop. Ja era una adolescent. Però una cosa tenia clara: volia continuar somiant la resta de la seua vida.

Encamisada de sobte mirà el cel i descobrí que una tempesta s'acostava. Així que va decidir refugiar-se amb la seua nova amiga. Després de tanta pluja i trons tot es va quedar tranquil. Mia va aprofitar per a pescar i agafar provisions. La tortuga també va voler acompanyar a Mia pel món. S'avorria sola a l'illa! I així va ser com Mia va continuar el seu viatge acompanyada.

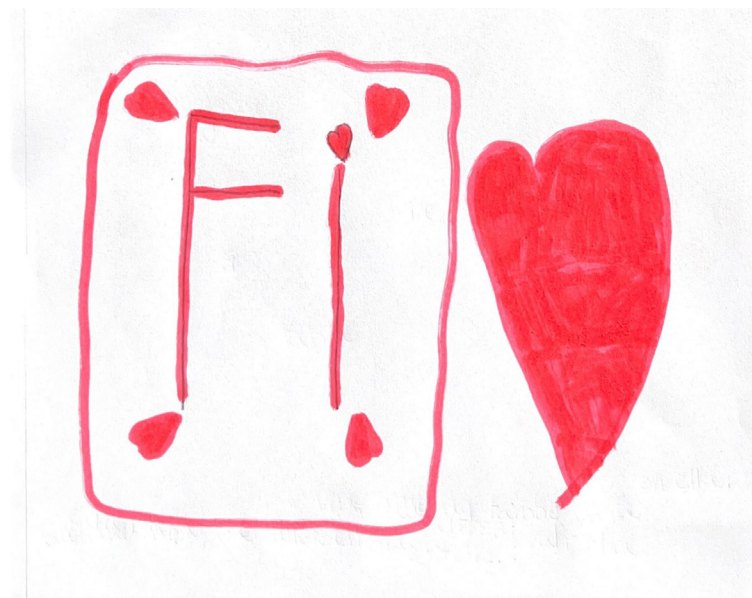
Passaren molts dies i van gaudir de moltes coses. Amb brisa, vent fort, sol, pluja... però sempre superant totes les adversitats.

Un bon dia van parar en una altra illa. I resulta que no eren les úniques allí! Un naufrag també vivia en ella. "Salveu-me", va dir.

– Vine amb nosaltres!– Va dir Mia. I en pujar al veler semblava més feliç.

Junts jugaren a moltes coses: els escacs, el veo veo, el pillla pillla, eren els seus entreteniments.

I van recórrer el món menjant arròs a la Xina i tacs a Mèxic.

Alma Gamonoso García

8 anys

3r de primària del CEIP Palmeral

LA VALENTIA DE MORGANA

Era una vegada una jove anomenada Morgana que vivia en un petit poble rodejat de bosc. Morgana era una noia molt intel·ligent i creativa, i li agradava passar moltes hores llegint i dibuixant. Així i tot, sempre havia sentit que la seva vida estava predestinada i que havia de complir una missió important.

Una nit, mentre contemplava les estrelles al jardí, Morgana va veure una llum brillant enmig del bosc. Decideix seguir-la i descobreix que prové d'una clariana on hi ha un petit fetill màgic. A mesura que s'acosta, la llum es fa més brillant i el fetill es transforma en una figura bellíssima i radiant: una deessa de la natura.

La deessa li explica a Morgana que ha estat elegida per protegir la natura i els animals del poble. Li diu que un malvadíssim caçador està matant tots els animals salvatges i que, si no els para aviat, el bosc perdrà tota la seva vida. La deessa dóna a Morgana un amulet màgic que li donarà la força necessària per afrontar el repte i la transfereix una part de la seva pròpia màgia.

La missió resulta ser molt difícil, ja que el caçador és molt astut. Morgana passa hores al bosc fugint-li i buscant pistes per poder protegir els animals. Gràcies a la seva imaginació i valentia, Morgana descobreix que el caçador vol atrapar el rei de la selva, un lleó magnífic que viu al centre del bosc. Morgana elabora un pla per salvar el lleó i, amb l'amulet que li va donar la deessa, aconsegueix conjurar un encanteri que enganya el caçador i impedeix que cap vegada torni a fer mal als animals.

La mateixa nit en què realitza l'Encanteri, Morgana torna a veure la deessa, que la felicita pel seu coratge i generositat. Li explica que, a partir d'aquell moment, la noia tindrà el poder de comunicar-se amb els animals i la natura, i que, d'aquí endavant, serà coneguda com a Cuidadora de la Naturalesa.

I així va ser com Morgana, gràcies a la seva intel·ligència, la seva imaginació i, sobretot, la seva valentia, va protegir la natura i els animals dels seus voltants. Va convertir-se en un exemple per a tots els qui volen cuidar del món que els envolta, i també en una heroïna per a aquells que saben que, amb la seva actitud, poden fer del món un lloc millor.

Àfrica Morgana Barba Gòmez

6 anys

1r de primària del CEIP Vicent Marçà

NO TINGUES POR ALS CANVIS

Imagina't..., imagina't que un dia et diuen a tu i als teus companys de curs que vos barrejaran després de passar set anys junts. Doncs això em va passar a mi.

Em presente, em dic Laia i en quart de primària, és a dir, fa dos anys, al nostre curs i a mi ens van barrejar amb els companys de 4t A. A tots, quan la nostra tutora Isabel ens va dir aquella notícia, ens va caure l'ànima als peus. No ens semblava gaire bé, però havien passat unes circumstàncies no massa agradables entre algunes companyes de classe i el professorat va decidir que el millor era començar des de zero.

Havíem sigut una classe molt unida i ens estimàvem molt, però aquest any havien passat fets molt desagradables i de falta de respecte entre companys, la situació era molt tensa, inclús teníem professors observant com ens comportàvem al pati.

A la nova classe al principi cadascun anava solitari o amb una o dues persones del curs anterior, jo anava amb una companya que anava a la mateixa classe que jo de sempre, però que mai havíem sigut amigues, anomenada Carla. Pocs mesos després de començar el curs, Carla i jo vam descobrir que podíem fer una amistat nova,

Natàlia.

Ella era una xiqueta molt amable i amistosa, des del primer dia volia ser la nostra amiga, però nosaltres no estàvem molt segures de què formara part de la nostra amistat, però finalment la vam acceptar. Ens vam fer molt amigues! Fins i tot, al final del primer trimestre ja érem millors amigues. Tot anava bé i ràpidament ens vam adonar que hi havia un altre grupet que s'hi semblava molt a nosaltres, aleshores vam decidir fer-nos amigues d'elles. Ja érem una bona colla!

Encara que hem passat bons i roïns moments, no hi ha una amistat com la nostra. Podem recordar bons moments, com quan preparàvem les disfresses per a carnestoltes o quan Natàlia quasi es mor de riure quan Carla va fer una ganyota; en canvi, també podem recordar moments tristos i roïns que no m'agradaria recordar, com quan Carla i jo vam renyir perquè no acceptava que jo tinguera més amigues a més d'ella.

Actualment, estem molt emocionades, ja que com ja no hi ha restriccions per la pandèmia, celebrarem el mercadet nadalenc del col·legi i nosaltres, els de 6é, serem els encarregats.

També serà la nostra graduació i em fa pena pensar

tots els records i professors que deixaré enrere.

Aquest curs és l'últim a l'escola i estem una mica neguitoses perquè el pròxim any passarem a l'institut, de manera que, potser no tornem a coincidir a la mateixa classe. A més a més, els meus pares estan considerant la possibilitat d'anar a un institut proper a ma casa i on ja no estaré amb elles.

Ara mateix, sincerament, estic agraïda que ens hagen barrejat, ja que la nostra

amistat és molt especial perquè hem après a acceptar i respectar els defectes dels altres i els nostres i si finalment no vaig al mateix institut que elles o no coincidim a la mateixa classe, segur que trobaré noves amistats per descobrir.

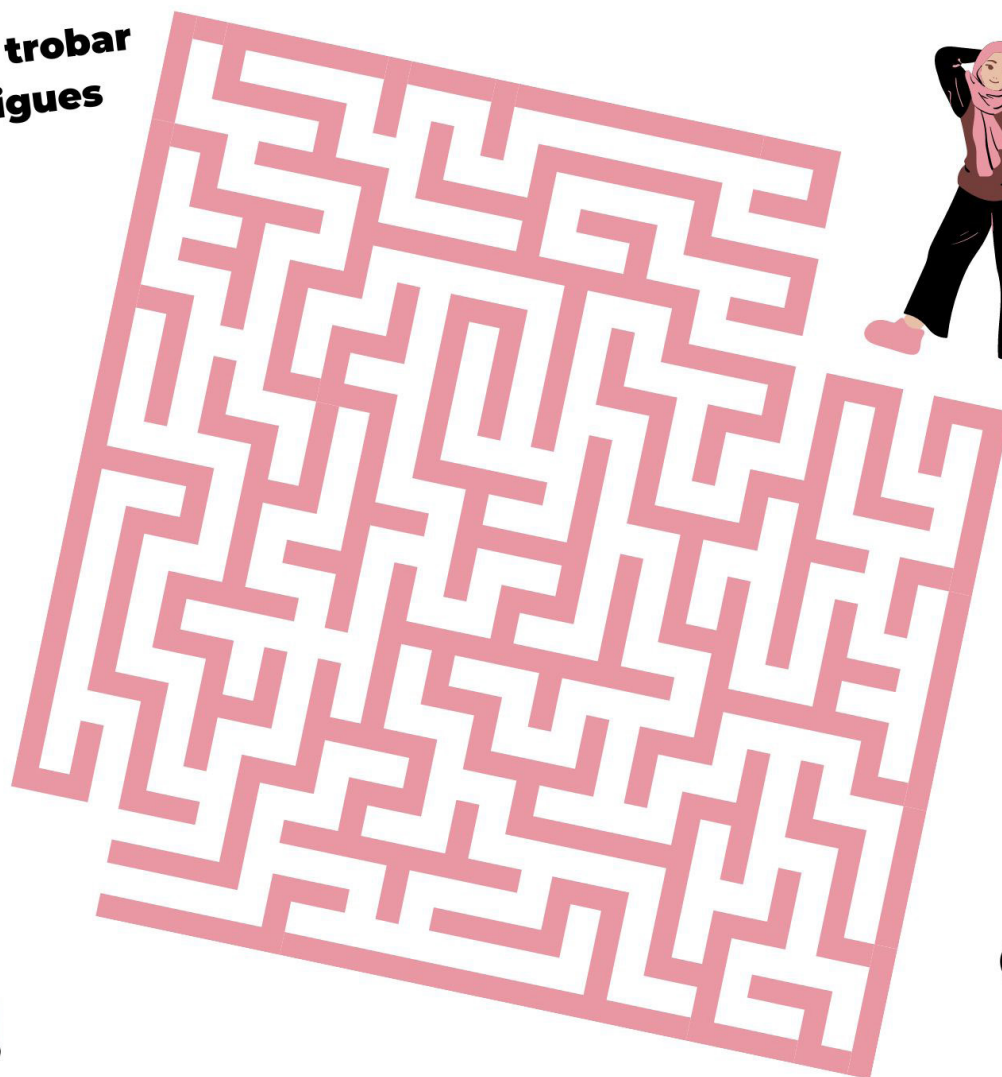
Segur que molts de vosaltres esteu en la mateixa situació que jo, així que vos recomane no tindre por a conèixer noves persones, els amics es fan al llarg de tota la vida. En qualsevol lloc pots trobar una amistat que et fa la vida més feliç i que t'ajuda a fer-te gran i a passar els moments difícils.

Laia Segarra Llorens

11 anys

6é de primària al CEIP Gaetà Huguet

**Ajuda'm a trobar
noves amigues**

Gràcies!!

UN VIATGE, UN PREU A PAGAR

Era un dia de setembre fred, un tort molt vell que tenia de nom Ukko es preparava per a la migració, era el líder d'una bandada i havia de conduir als seus compatriotes des d'un camp de cultius localitzat a un poblet de Finlàndia, anomenat Raseborg, fins al Marroc.

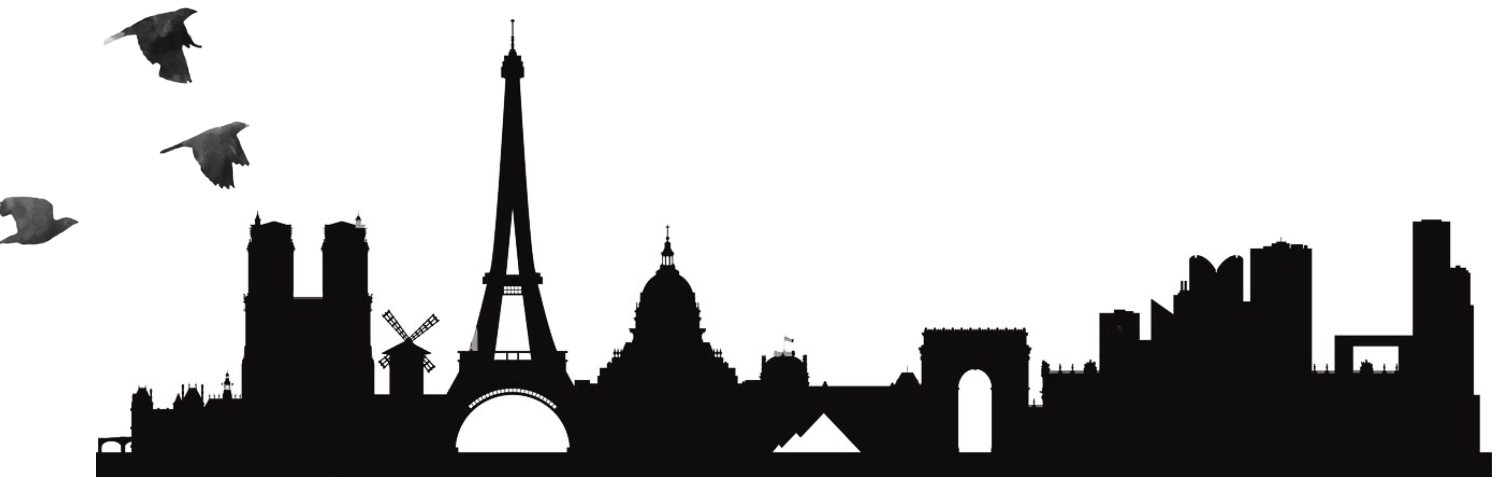
Quan es va fer l'hora de marxar, tots van creure al seu guia i es van posar en la famosa formació de "V". Ukko anava davant dirigint el grup, ja que se sabia el camí com les plomes de la seua ala. Al principi tot anava bé; arribaren a la ciutat danesa de Tonder, una localitat amb cases fetes de maons i teulats vermellorsos. Estaven a punt de travessar a Alemanya fins que un huracà de grau 4 que ho arrasava tot va deixar a Ukko i a tota la seua colla sense coneixement.

El cap d'expedició es va alçar després d'una bona estona i va observar que es trobaven a una zona amb arbres molt frondosos. El vell pardal, que tenia un sentit de l'oïda molt desenvolupat, de seguida va sentir un soroll que li resultava familiar, però no sabia

de què... "Pum!!!". Van decidir anar a investigar. A poc a poc es van anar acostant.

Es podia veure un paisatge completament desolat: edificis esfondrats o fins i tot en flames, runes poblant la deserta carretera, cotxes esclafats, cossos d'éssers vius sense vida i molts més signes de catàstrofe i devastació. Una cosa que cridava l'atenció era una senyal, en la qual ficava Львів (Leópolis, ciutat ucraïnesa). Es podien veure figures com soldats de plom, tots vestits de camuflatge, equipats amb cascs, amb botes i fusels. Mentre el grup avançava, "Pataplum!!", un integrant de l'escamot va caure en picat a terra. Quan van descendir es van adonar que el pobre innocent havia perdut el do de la vida. Ukko, que patia la pèrdua del seu company, va tindre un mal record de la mort de la seua volguda i estimada mare: feia dos anys i mig, un xicotet tort i la seua progenitora passejaven tranquil·lament pel bosc quan la seua àiti (mare en finés), es va desplomar a terra per l'impacte d'una bala provinent d'un

arbust. El culpable de la mort de sa mare vestia les mateixes peces de roba que els soldats de plom que poblaven el desèrtic lloc.

Ukko va eixir del flashback i va anunciar que havien d'escapar el més ràpid possible d'aquell cementeri, els seus amics i amigues van comprendre el perquè.

Després d'hores i kilòmetres, van decidir parar a la ciutat polonesa de Rzeszów. Es van guarir baix d'una increïblement gran i espessa carrasca; com era tard, feia fred i el grup estava exhaust, la major part no van tardar a caure adormits tots junts en una densa massa de plomes, però entre aquella majoria, hi havia un tort que destacava, ja que es trobava apartat mirant la preciosa, redona i radiant lluna. Ukko, que en aquell moment se submergia en els seus pensaments, no patia fred ni soledat, no, només tenia una cosa en ment, el company de riscos mort en aquella monstruosa batalla i la bala que va impactar a sa mare. El que més el frustrava era el fet de no haver intentat interferir i canviar el rumb d'aquelles dues innocents i desgraciades pèrdues. En conseqüència d'açò, es va prometre que mentre ell fora el líder, ningú eixiria ferit d'aquella migració.

Els primers rajos de sol apareixien per l'ample horitzó; el sector despertava segons l'apreciada i reconfortant llum impactava en els seus pics. Després d'aquell desitjat repòs, tot el món tenia ganes de prosseguir

amb el camí. Ukko s'havia despertat amb una energia apassionant; volava alegrement pel blavós cel quan va rebre una punxada a la part de la panxa. El vell tort no li va donar molta importància i va cantar per reunir el grup. De seguida estaven tots congregats baix la immensa ombra d'aquella carrasca i el protagonista va pronunciar:

–Prosseguirem amb aquesta migració amb saviesa i molta paciència!!

–Siiii!!–contestaren tots i totes a l'uníson.

Gràcies al gran sentit d'orientació d'Ukko, continuaren travessant emblemàtiques ciutats com Praga, en la que van gaudir del meravellós castell de Praga, format per precioses i boniquíssimes formes geomètriques. Per no parlar de la bellesa imperceptible de les arquejades finestres, formades per cristalls acuradament seleccionats i polits. Aquest castell es trobava a una extensa plaça amb forma de quadrat, on molts curiosos s'ajuntaven per traure el costat perfecte d'aquella ja perfecta obra de la humanitat.

Van volar sense descans fins a creuar a Alemanya, on van gaudir de la futurista ciutat de Fráncfort del Meno, més coneguda com a Frankfurt. Era poblada d'extensos i il·luminats gratacels. Però a més de tindre unes formacions molt modernes i avantguardistes, també conservava joies de la cultura com "Alte oper" (una òpera inaugurada l'any 1880 que ofereix actuacions clàssiques). La Goethe House és també una

atracció d'interés turístic, ja que ens dona a conèixer la vida de l'escriptor Johann Wolfgang von Goethe.

Mentre Ukko i els altres gaudien de les increïbles i interessants coses per veure, el cap de bandada va rebre una altra punxada a la panxa, a la que tampoc va fer molt de cas. Com havia sigut un llarg dia de viatge, van decidir aturar-se a dormir al pic de la gran Maintower, el gratacel més alt de Frankfurt. Aquesta vegada van jeure tots junts i van observar l'il·luminat paisatge com una bona família. A la fi, van arribar a Bèlgica. Només creuar, el líder va endevinar on es trobaven i es va sobresaltar prou, per a fer pensar als seus companys que li havia agafat un lapsus

cerebral.

Després d'allò, tot va anar bé. Ukko continuava rebent punxades que li produïen fatiga; van passar per ciutats molt boniques com París. On van dormir a la gegantina torre Eiffel, o la ciutat espanyola de Santander, on van menjar uns quants deliciosos peixos.

Finalment van arribar al Marroc. Mentre tots ho celebraven, el gran líder i cap de bandada va sentir altra punxada la qual el va deixar sense gaudir l'alegria dels de la seua espècie. Va morir, sí, però va fer complint la seua promesa.

Oriol Alcácer Solsona

12 anys

6é de primària al CEIP Tombatossals

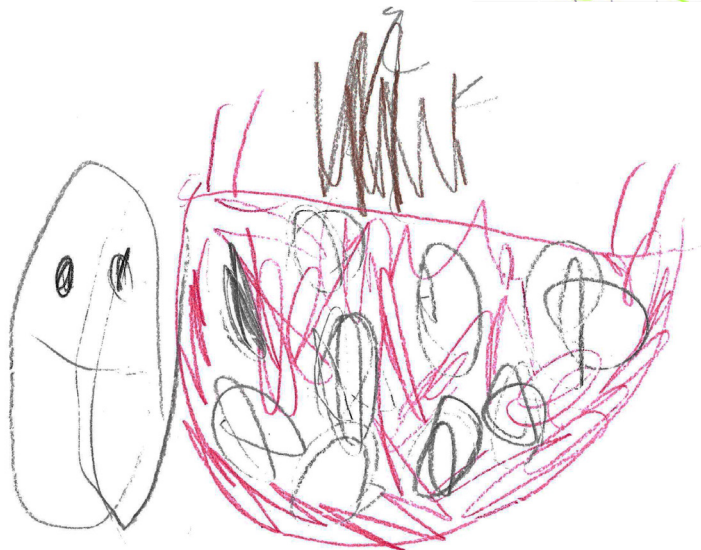
Busca els noms dels personatges dels contes

Pista: n'hi ha 7

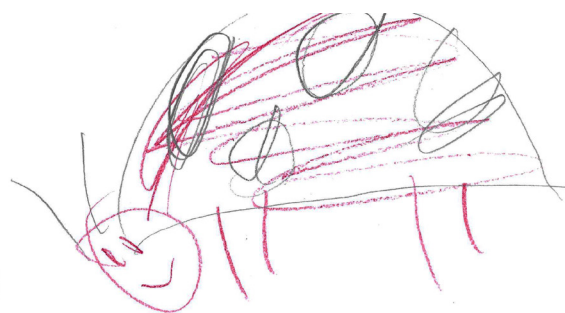
F	O	N	A	T	A	L	I	A	V	B	V	O	V
J	T	T	S	V	J	R	A	T	T	Y	L	X	R
B	R	Q	C	A	R	L	A	V	Q	R	M	O	W
L	Y	P	U	K	K	O	A	B	G	W	K	L	P
H	K	O	Z	A	O	M	O	R	G	A	N	A	B
C	J	I	E	Q	P	W	I	M	Q	N	W	I	T
C	E	L	S	H	H	G	D	L	R	K	K	V	Y
C	R	Z	L	B	N	M	V	X	B	Z	M	I	A
Z	A	U	C	M	R	M	W	Q	M	C	E	I	C
U	B	I	B	J	J	Z	Q	U	C	M	X	I	D
E	I	S	A	B	E	L	H	O	M	S	L	Y	V
F	L	S	K	V	M	A	F	E	W	Q	R	W	U
J	M	C	N	Y	B	F	L	A	I	A	A	A	R
T	J	A	F	Y	A	R	L	X	W	G	Y	N	X

MARIETA

VOLA

CAU

MAGIEEP

EP

Xavier Bellido Monfort

3 anys

Infantil 3 anys al CEIP Gregal

CONTE
CONTAT,
JA S'HA
ACABAT